

Иван Вазов

Първият убит сърбин
Когото видях в Драгоманския
проход на 11 ноември 1885 г.

Нещастнико, побратиме,
остави тука кости.
Прав, крив ли бе – не съдя те, –
почивай, бог да прости.

Безгробен леш прострял си се,
над теб се вий орлица...
Не за добро прекрачи ти
през чуждата граница.

Огън и меч, и бедствия
в земя ни, братко, внесе.
Нещастнико, прощавам ти,
но с болка във сърце си.

Там в Шумадия тихата
вдовица майка стене,
примира сърце трепетно
от мъка и съмнение.

„Убиха го детето ми!
Де рожбата ми мила?
Ах, господи, на краля аз
какво му бях сторила!“

Но стана тя, помоли се –
олевка ѝ на сърцето:
„Пази го, майко божия,
пази ми ти детето!“

Давечера ще дойде влък
юнаку кръв да лочи,
орлицата – кат мина аз –
ще клъвне мътви очи.

А там оназ... нещастната,
си шъпне към небето:
„Закрилай, майко божия,
закрилай ми детето!“

Ех, скоро, като мълния,

ще гръмне вест: заклан е!
И тя ще чуе – майката, –
проклет да си, Милане!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4481>]